

Π. — Και πόνοις ἄς ἐσχάσωμε
καὶ βάσανα μυρία,
δὲν πρέπει, βρέ, νὰ χάσωμε
αὐτὴν τὴν εὐκαιρία

Φ. — Ἀμέσως ὑποβρύχια νὰ πᾶμε νὰ γυρέψωμε,
καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ
νὰ πᾶμε κάτω στὸ γιγαλὸ
τορπιλαῖς νὰ φαρέψωμε.

Ὡς πότε πᾶ θὰ χάσωμε σὲ τούτῃ τὴν γωνιά μας...
φύσα, Βοριά μου, φύσῃς νὰ πάρουν τὰ πανιά μας.
Βάρκα, βαρκοῦλα, φέρε μας κατὰ τὸν Κάβο-Ντόρο,
μήπως ἴδων τὰ μάτια μας λιγάκι μπάμπρα-ντόρο.

Π. — Ἐλόσσαξα γιὰ χρήματα...
πόσαις φοραῖς τὰ κύματα,
ποῦ σπάζουν ἀφρισμένα.

Τάχω ῥωτήσῃσι σιγανὰ
μὴν τύχη κι' εἶδαν πουθενὰ
Γερμανικὸ κανένα.

Πόσαις φοραῖς ἄθυμῆθηκα στίχων παληῶν τὴν ρίμα,
πόσαις φοραῖς δὲν ἄρφωσα τὰ μάτια μου ἄπο κύμα
μήπως ἴδω, βρέ Φασουλή, κανέν' ἀπὸ τὰ τέρατα,
ὅπου μᾶς ἦλθαν κατ' αὐτάς ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.

Γιὰ τοῦτα τὰ Γερμανικὰ πόσαις φοραῖς κι' ἐγὼ
δὲν στέκω μπρῶς στὴ θάλασσα καὶ δὲν μονολογῶ.

Ἄλλ' ὅμως ξέρεις, Φασουλή,
πῶς τούτῃ θόλου δὲν ἴμιλει,
μόνον ἀφροὺς ὅπως τῆς καὶ φρύγανα μ' ἀφίνει
ὡς ἐλεημοσύνη.

Φ. — Μᾶς περιμένουν ἠθασαυροί...
δὲν εἶναι βάρκα πουθενὰ,
ὅπου δὲν ἔτρεξε νὰ ὄρῃ
τὰ σκιᾶχτρα τὰ θαλασσινὰ.

Σήκω σήκω, καὶ μὲ λόγια, κεφαλὴ ἱπουμπουσιμένη,
εἰς τὰ κάνωμε δουλειά,
σὴκω καὶ στήμη μὴ χάνῃς... ἢ βαρκοῦλα μᾶς προσμένει
κάτω ἴσθμῳ ἀκρογαλά.

Ἐξω καθεμία φρήνη...
θέλω τώρα παραφόρος
νὰ γενῶ θαλασσόπορος.

Βλέπεις τοῦτο τὸ καθεῖ,
ποῦ ἄπο κύματα χορεύει;
ὕποβρυχιο γυρεύει.

Βλέπεις μέσα ἄπο νερὸ
καταράκι φταρμένο;
ὕποβρυχιο θαρρῶ
πῶς γυρεύουσι κι' αὐτὰ.

Ἄκου, Περικλή, τριγμοὺς
ἐν τῷ μέσῳ θαλασσῶν,
κύτταξε καὶ τοὺς πνιγμοὺς
θαλασσίων κολοσσῶν.

Καὶ σὲ τοῦτα τὰ νερά τριγυρίζουνε Κουρσάροι...
ἔγινε μέλα κι' ἔγινε λέσσα,
καὶ καθῆς σὲ βάρκα μέσα,
κι' ὑποβρύχιο νὰ ὄρῃ τὰ βρεθήκια του νὰ πάρῃ.

Β.

Ψάλλει σὺν τρελλὸς
παρὰ θέν ἄλλος.

Φ. — Φαντασία, ποῦ μὲ πᾶς;
ἔχω σήμερα ροπαῖς
πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τάσαις.

Καὶ μετὰ τοῦ Περικλέτου
τῆς μεγάλης ἀτρογέτου
θὰ τρυγήσω τὰς ἐκτάσεις.

Ἄκου τὴν εὐλίνα Μδοσα,
θάλασσά μου κυματοῦσα,
ὅπου χάβεις σὺν φαγάνα
ντρέντωτ, σκάουτ, ὀδροπλάνα.

Ἐλα, θάλασσα γλαυκῆ,
ποῦ συχνὰ σὲ τραγουδοῦμε,
κάνε μας ἔδω κι' ἔκει
ὕποβρυχια νὰ δοῦμε.

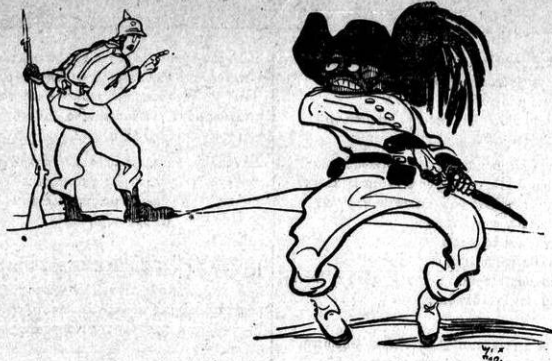
Νὰ γυρέσωμε κι' ἐμεῖς
ἴσθμῳ φουράρα τὴν Ἀθήνα,
πληρεῖς δόξης καὶ τιμῆς
καὶ μ' Ἑγγλέτικη στερλίνα.

Ἐλα, θάλασσα μουγγή,
ὅπου κρῦβεις τόσα πλοῦτη,
τόσαις λίραις ἀπὸ κάτω.

Κι' ἄς προβάλλῃ τὸ πογγί
ἴσθμῳ ἀπειταρία τούτῃ
μ' ἀνταλλάγματα γαμέτο.

Ἐχω δυνατὸ μεράκι
γιὰ στερλίνας, βρέ παιδιά...
τοῦ Μαῦο τ' ἀγαράκι
παῖσι μὲς ἴσθμῳ ἀμμοδιά.

Ξαπλωμένος μὲς ἄπο φύκια
ἐλέπω τοῦτα, ἐλέπω τ' ἄλλα,
ἐλέπω κόταρα, κακία,
καὶ πλοῦσιμα μεγάλα.

**Κι'ό Φροατέλος όλο κάνει πώς θά βγάλη τό λεπίδι,
μά τον Γερμανό κυττάζει και τον πάειρι πιτιδι.**

Μ'ένα σκάφος ελαφρό
'στών κυμάτων τον αφρό
θέλω τώρα να τηθήσω.

Κι'όπου κι'άν ερώω Κουρούρο
σαν Μάρουσα να τον γδάρω
και με λύσσα να τον γδύσω.

'Αδρανής και νεις μη μένη,
κι'έν σπουδή να ψάχνουν ελοι
πού να 'βρίσκωνται κρυμμένοι
της θαλάσσης οι διαβόλοι.

Είς την πάλην των στοιχείων
κύττα πλουίν' υποβρυχίων,
τρώμαξε τό πέρασμά των.

"Όλο τό κορμί μου τρέμει,
Περικλέτο μου θερέμη,
σαν άκούω τ' ενομά των.

Με τούς δαίμονας αυτούς
δέν μπορείς να πιάσης πονητό
κι' άψε σβύσε πής' στο φονητό.

Και ξεχνάς τούς κοπατούς
και τούς πόνους και τή πάθη
μέσ' στών θαλασσών τή βάρθη.

* Άκου βρόντου τρομερού
τόν αντίκτιπον κεφάλαι,
πού τρομάζει κάθε φρέναι.

"Ισα' στην Κρεμμυδαρού,
Ισα' στην Λειψοκουτάλα,
μήπως βρούμ' έχει κανένα.

Γ'

**Και τό ξυλένιο μπαίνει ζευγάρι
σε μία βάρικα χωρίς βαρικήρη.**

Π.— Πού πάμε τώρα;

Φ.— Σιωπή,
και μην άφήνης τό κουπί.

Π.— Πού πάμε, βρέ;

Φ.— Βουδάσου,
κι' άνοιξε τή στραβά σου.

Π.— Μωρή! Κουρούρε, πού με πήξ;

Φ.— Κάνεις καλά να σιωπήξ,
και μόνο σε παρακαλώ
τή μάτια σου ν' άνοιξης...

Π.— Έσθ σε τούτο τον γιάλο
σκοπαύεις να με πνήξεις.

Φ.— Είδες ακόμη τίποτε;

Δέν είδα, βρέ σακάτη.

Π.— Γρά κύτταξε καλλίτερα...

Θαυρώ πώς βλέπω κάτι.

Φ.— Παραίτησε παρακαλώ τ' άστειά σου, κανά γιαι.

Π.— Βλέπω πολύ καλλίτερα κι' από την κουκουδάγαι.
Και τώρα μέσ' στην έκτασιν του φοβερού στοιχείου
θαυρώ πώς περισκόπιαν έφάν' υποβρυχίου.